

tius apparet, continuationem domini eorum perducere, ut nulla videatur hereditas fuisse, quasi dum hi dominis essent, qui etiam vno parte quodammodo domini existimantur: Unde etiam filii sui appellatur, scilicet paterfam, sola nota hac adiecta per quam distinguitur genitor ab eo, qui genitus sit: itaque post mortem patris, non hereditatem percipere vindicatur sed magis liberam bonorum administrationem consequuntur hac ex causa, licet non sine heredes instituti, domini tamen sunt, neque obstat, quod licet eos exheredare, quos & occidere licebat.

Ecce igitur textus optimus, declarat enim effectum summum uitatis, quam I. famosam & vtile appellavit ibi Ias. in primis verbis. Circa quem textus & materiam nostram uitatis in proposito, quod dominium bonorum paternorum mortuo patre quasi continuetur in filio, & eo viuo, filius dicitur quodammodo dominus, multa tractata sunt & inferenda, singularia prefecto, & non minus quotidiana in practica & vtilia, quam difficultia.

66 Primo ergo quare: An sicut in suis continuatur dominium, ita & possessio continuetur, ut absque noua apprehensione illa acquiratur? hoc est in effectu quererere: An I. cum heredes facti sumus, in principe acquirimus, quae dicunt, quod nobis factis heredibus aditam hereditatem omnia ad nos transeunt, præterquam possessio, qua naturaliter apprehendebet, procedat in suo? Et videtur quidem minime in eo habere locum, quia sicut transit & continuatur dominium sine noua apprehensione per supradicti iura, ita & possessio. Secundum pro hac opinione est textus expressus in l. 2. §. finali, ff. pro herede. Vbi probat textus, quod filius ideo non potest donatam rem a patre usurpare pro herede, secundum Iureconsultum Seuerinum, quia existimat, naturaliter possessionem penes eum fuisse viuo patre: & ita per illum textum, hanc opinionem in terminis tenet gl. in d. l. in suis, ver. quodammodo, idem etiam tenet gl. in presenti in verbis existimantur, quam opinionem sequitur & defendit Mench. de successore, cap. §. 21. n. 107. & n. 109. in fin. Vbi infert eleganter, quod datur filio remedium recuperandæ, contra eum, qui medio tempore occupauerit ipsius patrimonium.

Sed contrariam opinionem, imo quod d. l. cum heredes, in principe, procedat etiam in suis, tenet gl. ibi verb. non pertinet, & ibi Bart. gl. etiam in l. cum miles, in principe, ff. ex quibus causis mai. in verbis, quasi coniunctim, & hanc secundam opinionem sequitur idem Bart. in d. l. in suis, num. 5. quam refutatur communiter approbatam Mench. de successore, cap. §. 19. num. 19. Vbi alios refert & idem in §. 21. num. 107. & 109. Vbi dicit esse etiam communem opinionem contra suam illationem nouiter fastam, jam supra relatam, de remedio recuperandæ: hanc etiam opinionem testatur esse communem Gregor. Lopez in l. 1. tit. 14. part. 6. gl. magna ad medium, dicit præterea communem Bernard. Diaz de Lugo in regul. 56. incipit. Possessio rerum hereditariorum, in 3. limitacione: est etiam communis opinio secundum Rodericum Suar. in l. 8. tit. de las herencias, lib. 3. for. n. 12. & 13. fol. 447.

67 Neque obstat tibi textus, qui videbatur expressus pro prima opinione, in d. l. 2. §. ff. quia Bart. in d. l. in suis, n. 5. respondet fatendo, quod nouus titulus possessionis non videtur obuenire filio, ut in lib. pro herede, C. de usucap. pro herede. & ita procedat textus in d. l. ff. noua tamen apprehensione bene est necessaria: qui in intellectus est verus ad illum textum meo iudicio.

Potest & secundo modo responderi illi tex. ne probet primam opinionem, quod textus ille non loquatur in omnibus bonis patris, prout nostra quæstio est, sed in quibusdam donatis a patre: Ergo non facit ad easum: Quem intellectum assignat Ias. in d. l. in suis, n. 31. seq. Vgl. in present. n. 4. qui n. 5. reprobatur supra di-

Etiam priam opinionem: eundem etiam intellectum sequitur bene commendans Arias Pinel. in repet. Rubric. C. de bon. mat. 2. part. n. 40. in fin.

Item pro hac secunda opinione facit, quia in omnibus casibus, quibus transfertur dominium sine traditione: quorum plures enumerat gl. magistra in l. seager, §. finali, ff. de rei vendic. quam ita appellat Ias. in §. sed ista quidem, n. 75. Institut. de actio. & gl. in l. traditionib. C. de part. & ibi communiter Moderni: possessio tamen absque naturali apprehensione non transfertur, quia cum ipsa plurimum facti habeat, merito quod a nobis sine facto nostro alicui non possit: & hanc opinionem tenet gl. in l. seager, §. idem respondet sicut, verbo, dominium, ff. pro socio, & c. communis opinio, ut late resolut Ant. Gomez, 4. tom. cap. 2. n. 3. & tenet etiam gl. in l. fin. verb. in rem, C. de sacro Eccles. & gl. etiam loquens in Pobliciana, in l. Celsus, gl. magna, paulo post medium ff. de usucap. quam dicit ordinariam ibi Bald. in 2. part. n. 4. sequitur late Ias. in d. l. sed iste quidem, n. 75. Vbi Zafius n. 13. dicit esse notabilem: Ergo ita in in propposito dicendum est.

Sed inter haec gl. contrarias & opiniones sibi invicem repugnantes operæ pretium erit concordiam assignare, ne alterutras condemnemus, imo vñæqueq; sint verae & mero jure procedant, si recte intelligantur. Et concordia talis est, quod gl. primo loco allegata loquuntur in quasi possessione, non autem in vera possessione: & ista fuit mens & intentio gl. in d. l. in suis, quæ nō dicit, ut possessio bonorum paternorum continetur in filium, sed quod sicut filius viuo patre est quodammodo dominus: ut in illo textu, cum similib. supra allegatis, ita etiam & quodammodo possidet. Et quod ista sit intentio gl. patet, quia gl. dicit, quod talis possessio consistit in nudo & puro intellectu, & sic nō in actu possidendi, & ita est magis imaginaria, quam vera possessio hæc: & eundem intellectum habet alia gl. in presenti, quæ dicit: Item possessorem viuo patre habere videtur filius: Ergo non habet vere. At vero gl. secundo loco allegata loquuntur & procedunt in vera possessione, quæ minime transfertur sine naturali apprehensione: juxta tex. in l. cum heredes, ibi, Nisi naturaliter apprehensa ad nos non pertinet.

Et naturaliter in proposito intelligitur hoc modo, ut licet in iure sint plures modi, per quos possessio acquiritur sicut sine naturali apprehensione, ut in l. quod meo, in principe acquir. poss. & in l. 1. C. de donat. & in l. clavis, ff. de contrahenda emptione, cum alijs pluribus, l. 7. & 8. & 9. in fin. titul. o. part. 3. quorum jurium materiam latissime tractat Ant. Gomez. in l. 45. Tauri, per plures numeros & columnas: tamen in acquirenda hac possessione requiritur naturalis actus apprehensionis, illique facti non sufficiunt: ita in terminis verba illa intellexit Ant. Gomez, in dict. leg. 45. Tauri, num. 54. ad finem, & ita hæc est verissima cordia, & sine violentia ad illas gl. quæ quidem non sunt contraria: & reperio eam tenuisse ipsummet Bart. in d. l. 2. §. fin. ante num. 1. & sequitur alios plures allegans Ias. in dicta l. in suis, num. 21. unde non cum iudicio Bart. in dict. leg. in suis, num. 5. reprobat glossa.

Solum trestat scire: Quid operetur ista quasi possessio?

Ad hoc respondeo: Sicut enim in iuribus corporalibus non dari veram, sed fictam quasi possessionem: argumento textus, in l. serius, §. incorporales, ff. de acquir. rer. domin. & tenet expresse gl. in l. ait prætor, §. is auem, verbo, quæ, ibi, Et nota, ff. ex quibus causis mai. pro qua glossa, est textus expensus in illo §. ibi, V. el. usus fructus quæsi possessionem, quem textus, ad hoc allegavit Ias. in l. in princip. numer. 30. ff. de acquir. poss. & text. ille est celebrius ad hoc, quam sit in iure, secundum Rip. in Rubric.

Repetit. text. in §. Sui, de Hered. qualit. & different.

79

brio, de causis poss. & propriet. n. 21. & est gl. similis in l. heredes mei, §. fin. per textum ibi, ff. de seruit. urban. pred. gl. etiam in l. 1. in gl. 1. versic. & quod dicit, possidet, C. de seru. & ag. glo. etiam, ita intelligendo tex. bi. in l. 1. §. item si quæ, C. de his, qui potest, nom. & est cois opiu. secun. Rip. in d. l. 1. in pr. n. 3; ff. de ag. poss. Modo proderit hæc quasi possessio, ut si qua sint iura incorporalia in hereditate patris, ut p. seruitutes, & alia similia, eorum quasi possessio censeatur translatæ sine actu & v. fo. Et hæc est noua consideratio, ideo eam non firmo, cogitatis super ea. Sed post huius operis primam editionem, reperi hanc opinionem in terminis tenetem ex dict. Bald. in repet. dict. l. in principe ff. de l. & poss. & Federic. de Senis cons. 102. in ultimo dubio, doctissimum Caslarem Limbertin. in tract. de iur. patron. in 2. libro, articul. 22. 3. cunctio prima patris, n. 4. & §. fol. 28. Vbi dicit, quasi possessionem iurium incorporalium transire in successo es heredes, ab quo ipsi successores exercant actum, per quem inducitur quasi possessio: & quod dicta auctoritas Bal. cum dict. consil. Federic. prebuerunt sibi maximum honorem Neapol. in Sacro Consilio, in quadam causa, vbi hæc allegavit, & secundum hoc pronuntiatum fuit, & numeris precedentibus dict. articuli, idem resolut in quasi possessione presentandi patris seu antecessoris, ut dicatur possessio filii, seu heredis successoris, quando dicta quasi possessio in antecessore fortia fuit effectu ex instiutione ab ea sequuta, quod est notabile in practica, & iam ita vidi obseruari non semel. Adeo Otalor. de nobil. 3. part. c. 6. n. 8. vbi probat, quod in iuribus incorporalibus ex titulo, & sola quasi possessione & usu antecessorum, sine usu & possessione heredis coperit interdictum retinendæ, & supplerit defectus possessionis. Et cum his quiescit animus in hoc articulo de possessione, in quo tanta varietas reperitur. In Francia autem & dominiis dicto Regno suppositis, & in pluribus Italiæ partibus est consuetudo, quod defuncti possidessent, abfque apprehensione aliqua transeat nemus in filium, verum etiam in extraneos heredes, ut cum Joan. Fabro in §. s. j. hoc sit. & alius Doct. tradit Celsius cons. 8. n. 2. vbi refert ex Bald. in l. 1. C. de man. vindict. quod in hoc casu mortuus dicatur aperire viuentis oculos sine aliquo etiam fusto. Sed hoc ridiculum & contra ius reputo.

72 Hodie tamen per quandam legem Regiam singularem, de Soria nuncupatam, filius post mortem patris efficitur possessor bonorum eius, saltem quoad effectum, ut remedium possessorum ei competat, & est l. 3. tit. 13. li. 4. ordin. Nou. Recopil. Reg. per quam ita tenet Rod. Suarez. vbi §. & numeris sequent, qui est omninovidens. Ad quem est aduentandum, dum tenet verba illius l. sonare, quod occupans possessionem rerum vacantium, teneatur eam restituere dicto filio heredi. Nam lex hoc non dicit, sed simpliciter, & talis occupans teneatur restituere bona, & non dicit cui, imo constat contrarium ex l. illa, dum postea inferius dicit, iudicem illius loci comperta veritate summarie debere in possessionem illorum bonorum praedictum filium. & illud primum aduerit Additio. Roder. Suarez. vbi §. licet non hoc secundum aduerit.

73 Ex quo infertur, tibi quod hodie de iure istius Regni per illam l. 3. tit. 3. li. 4. ord. noui, non solum filio, sed etiam alteri successori ab intestato competit remedium exequituum illius l. pro adipiscenda possessione bonorum hereditariorum, sicut de iure communis competit prædict. remedium heredibus scriptis in testamento perfecto, non rupro, neque cancellato, ut in l. 1. fin. C. de dict. dñi Adrian. toll. & in l. 1. tit. 14. p. 6. quod iure communi non erat dispositum neg. prouisum. Nam tamen non erat dispositum neg. prouisum. Nam tamen remedium d. l. fin. & legis Paritz, que cum d. l. fin. confon-

GCG 4

90 etiam aduocatos huius ciuitatis vidi imploratum re-
medium illius l.

75 Ulterius† circa intellectum illius l. est aduerendū, quod in pœnas illius l. non incidit filius, vel alius heres in testamento scriptus, qui propria auctoritate intrat bona iacentia, quia id impune potest facere, ut in l. 2. ad finem, titul. 7. libro. 3. fori, tradunt scribentes in l. s. Codic. de edit. Dux Adrian. tollend. imo si tempore mortis parris vnu filius est absens, & reuersus inueniat fratrem possidere, poterit ipse propria auctoritate ingredi possessionem ut in l. 8. tit. de las herencias, l. 3. fori, quam late commentatus est, & declarat Roderic. Suar. cuius commentator communiter nunc habentur & sunt post suas repetitiones.

76 Ex quibus † ipse infero in practica, quod si filius post mortem patris propria auctoritate ingressus bonorum paternorum possessionem, & in ea est vel remansit in ea post mortem patris, & ea vritur sine contradictione, tunc iam videtur eam possessionem post mortem patris apprehendisse, quādquidem est in ea, & ea vritur, & per cōsequens licet nō fuerit trāmis-
sa præd. possessio in eum per defunctum, neq; in filii
fuerit continua ipso iure sine apprehensione, ut supra late conclusū est cum communī opinione, tamen
hoc casu, quando filius remansit in possessione bono-
rum per mortem patris, & ea vritur, non est necessaria
noua apprehensio, eti filius non remanserit in pos-
sessione, poterit eam ingredi propria auctoritate per di-
ctas leges fori: neq; opus erit petere & intentare re-
medium d. l. s. meq; d. l. Sorie; Quādquidē filius est iam
in possessione, nū quando non posset eam ingredi si-
ne contradictione & rixa, quia tunc consultius est,
quod filius præd. remedia coram iudice intentet &
proponat qui index statim sine dilatione, sed brevi-
ter & summarie habita informatione filiationis &
bonorū defunctorū, mittet filium in possessionem bono-
rum patris sui pro indiuisi cura aliis fratribus,
iuxta dicta iura, & ita fit quotidie, & fieri vidi sāpissi-
me. Omitto tunc declarare, quid faciendum est, quan-
do est legitimus contradictor, de quo in d. l. s. & in d. t.
partie, quia non est nostra materia, sed d. l. s. f.

77 Ultimo, † pro complemento huius quæstionis de posseſſione bonorum defunctorū, addendum est verbum satis singulare & notandum in praxi, quod d. l. cum heredes, in princ. & omnia supradicta, dum dicunt, re-
quiri in naturali eam apprehensionē posseſſionem per her-
edem fieri debere, limitatur, præterquam si defunctus possidebat animo suo, & corpore alieno, puta per colo-
num, quia si colonus defuncto domino, cuius nomine possidet, continuet in posseſſione nomine heredis, bene transfertur per hoc in heredem posseſſio, ab-
que alio actu apprehensionis, per id, quod dicunt
Doctores, & præcipue Alex. in l. qui vniuersal. §. quod
per colonum ff. de acqu. posseſſio sequitur Matth. de Aſſiſt.
dec. Neapol. 167. nu. 5. & 6. dicens, ita fuſſe votatum &
ſententiatum in Consilio Neapolitanō.

78 Secundo, † principaliter ex supradicta cōtinuatio-
ne dominii noſtri tex. & d. l. s. sui, & d. l. in suis, infert eleganter gl. in l. nihil, in gl. 1. C. de vſucap. pro hered. quod cu filii sui dicātur in vita patris domini, & post mor-
tem patris continuetur in eos dominum, non poter-
unt vſucapere titulo pro herede, & hoc secundo loco
probat gl. illa per text. in d. l. nihil, vbi lex dicit: Nihil
pro herede posſe vſucapi, nisi heredibus exſtentib. magis ob-
tinuit, qui text. apertus videtur. Tertio, pro eadem o-
pinione allegat gl. ex. in l. 2. §. fi. ff. pro hered. de qua l.
dudu mentionem fecimus, vbi probat tex. ille, quod
cum posſeſſio rerum donatarum à parte filio naturali
sit penes ipsum filium, nō poterit eas res vſucapere, &
herede, si a parte heres instituatur, à parte cohereditis:

atque ita per hac iurz supradicta est cōmuniſ opinio
& recepitiſ ſecundum Arias Pinel. vbi ſupr. nu. 38.
qui quam plurimos Doctores refert, & late agit de e-
ius rei veritate, & ideo ipſe non multum iſtiam, ſed
breuiiter, quę magis ad huius rei cognitionem & ve-
ritatem attinere videantur, attingam, quia eſt locus
hic materiæ, cetera doctiſimo Pinello relataſ, ul-
tra quem eandem opinionem dicit communem plu-
res referens Anton. Gom. 1. tom. c. 9. n. 18. vers. 4. infero,
qui etiam eſt videndum.

Eſt huius communis opinionis rationem assignavit
Paul. de Caſtr. in d. l. in suis, n. 5. per text. ibi, quam i-
bi ſequitur Iaf. n. 1. scilicet, quia filius ſuccedendo pa-
tri, non dicitur habere de nouo aliquam cauſam ac-
quirendi dominium, ſed cōtinuat, quod prius habe-
bat, extraneus autem heres habet cauſam acquiren-
di dominium, quod prius non habebat, & iſta cauſa
vocatur titulus, qui adest in persona heredis, licet de-
ſcēderet in perſona defunctorū.

Sed eſt aduerendū, quod Antonius Gom. 1. tom.
c. n. 20. exſtimat, quod licet iure Ciuiili filius ſuus
non poſſit vſucapere pro herede, de iure tamen pra-
torio bene poterit, ut ibi ipſe fundat, ſed idem auctor
immemor ſui in d. l. tom. cap. 9. nu. 19. colum. 2. in fin. &
colum. 2. allius num. in fin. & column. ſequenti, tenet contra-
rium.

Eſt retenta ſupra dicta communis opinione, quod 79
filius ſuus nō poſſit vſucapere pro herede, eam limi-
tat ſubtiliter quidē, & ſuo ſolo ingenio Bald. in Ru-
brica extra de preſcript. n. 15. ſclicet, quando filius nol-
let ſuccedere ex primo capite unde liberi, ſed ex ſe-
condo, vel tertio tanquam agnatus, vel cognatus. Nam fi-
lius ſui in iure triplex caput habent ad ſuccedendum, 80
caput unde liberi, unde agnati, unde cognati, ita vt
exclusi uno capite tempore, vel repudiatione, alio ſe-
quēti admittantur, tex. eſt de hoc in l. 5. ſed videndum,
ff. de ſucess. edit. de cuius tex. intellexū latiffime agit
Antonius Gomez d. l. tom. c. 9. nu. 29. & Doctor Anto-
nius de Meneses in l. 3. num. 38. & ſequenti, C. de iur. &
ſall. ignor. quia iſto caſu inquit Bald. filius ſuccedens
vno ex his duobus posterioribus capitibus, bene po-
terit vſucapere pro herede. Quam Baldi opinione &
limitationem ſequuntur plures relati per Arias Pi-
nell. vbi ſ. n. 4. & vltra eum ſequitur Alex. in l. 1. num.
17. qui admitt. vbi illam ſequitur Iaf. n. 15. & Ioh. 7.
genius n. 33. Decius in 2. lectura, n. 90. dicens veriſſimum
dictum Bald. & ibi Vbertin. Zucard. n. 14. Sap. 68. &
dicit communem ibi Iacob. de Nigris nu. 8. ſequitur
etiam Iaf. in Rubrica ff. de acqu. heredit. n. 8. & Antonius
Gomez hos non referens, ſed alios 1. tom. c. 3. n. 20. tran-
ſit ſimplicer cum Bald. & Alexand. Roderic. Suarez
in d. l. 8. fori, titul. de las herencias, num. 56. folio 45. Hæc
ſunt, quæ communiter à Doctribus recepta tradun-
tut.

Nunc vero in punto iuriſ, ſi quis voluerit tenere 81
contra communem opinionem gl. ſupradictæ, ſciat
efficacissima & vrgentia fundamenta pro contraria
parte eſſe, ſclicet, quod filius ſuus non minus quam
extraneus, imo magis vſucapiat rem hereditariā titu-
lo pro herede & ſic rem alienam, quam teſtator habe-
bat in bonis ſuis tempore mortis. Primo per iura ſ.
allegata pro communi, quæ nūc cōtra eā retorqueo,
ſclicet, noſtrum text. & d. l. ſ. ſui. & l. in ſuis. Nam dum
probant, filios quasi dominos eſſe, & in eos mortuo
patre continuari dominū, id plane eſt, eos magis he-
redes facere, nō autem eis aliquid admere, quod ex-
traneis & cōcedatur, nam ſuitas prodeſſis potest, non
vero nocere, iuxta communem resolutionem Docto-
rum per text. ibi in l. ſi filius qui patri ſ. de vulgari, &
p. v. ſ. vnde ſuccedit regula vulgari, ut, quod ſauore, &c.
Secun-

Repetit, text. in ſ. ſui, de Hered. qualit. & different.

81

Secundo, haec ſententia probatur contra commu-
nen ex i. verborum, quia ibi ſu magis heredes di-
cuntur, quam extranei: Ergo magis eis conuenit, ti-
tulus pro herede, quam extraneis.

Tertio, probatur haec conſideratione. Nam ſi conſideremus vſucaptionis effectum, nihil facit quād domi-
num, quod filij habent in vita patris, & continuatio eo mortuo, neq; impedit, quia id procedit in bonis testatoris, at effectus huius vſucaptionis eſt, vt res,
quę non erant testatoris, ſed a ienae, p̄aſcribantur: Ergo nihil cōmune habet, imo ad hoc, ut aliquid ju-
ris in eis habeant ſili, & ſic magis verificetur d. i. ſ. ū
de dominii continuatione loquacia, eſt neceſſarium,
ut filij poſſint vſucapere hoc titulo, per quod cefſat
ratio ſupra adduca pro communī opin. & ita inuen-
tio contra communem opinionem tenuiſſe Vigilium,
licet non per prædicta, in praſenti, nu. 4. & tenet alij
relati per Pinellum vbi ſupr. n. 39. qui etiam eam ſequi-
tur, & communem opinionem errorem appellat, &
ibi bene fundat: vltra quem contra communem te-
ner etiam Ant. Rub. in l. pater filium, n. 100. ff. de inoff. te-
ſtiam. & tanquam nouum id probat Amilius Ferretus
in l. 3. ff. de vſucapio. Et certe meo iudicio hic eſt a-
lius caſus, in quo communis opinio videtur errore
decepta & non tenenda.

82 Sed contraria, t̄ quę eſt veriſſima, ut pote bene jure
probata, communis verū male. Nam text. quem com-
munis pro ſe magni facit in d. l. 2. ſ. ū. tantum abeft, ut
non ſolum non prober communem ſententiam, ad
quam allegatur, ut ſubtiliter & vere ei respondet Vi-
gilis in praſenti n. 4. ſed etiam, ut aduersus communē
probet fortiſſime, ſecundum Arias Pinel. vbi ſupr. n. 40
& intellectus Vigilis eſt, quod text. ille tantum agat in
rebus à parte donatis, quas cum ex cauſa donatio-
nis filius naturaliter ſemel poſſidere cōperit, ut pro-
batur in d. ū. ſin. pro herede eadē deinde poſſidere
nequit, ob regulam juris, quę dicit: Neminem ſibi
cauſam poſſeſſionis mutare poſte, l. 3. ſ. illud, ſſ. acq.
poſſ. qui ſit, ut ſecundum hunc intellectum, quod ad-
uerit Pinel. vbi ſupr. ſ. ū. text. ille ſit expreſſus pro
teriori opinione contra communem. Nam ſi ibi eſt ca-
ſus ſpecialis, in quo propter poſſeſſionē, quam filius
habet, denegatur ei beneficium vſucapiendi pro herede,
per locum ab ſpeciali conſtat, filio non poſſidente in
vita patris, regulam elle in contrarium, ſclicet, quod
poſſit vſucapere, ſicut regulariter vere nō poſſidere, ut
supradictum eſt, niſi ſequata apprehensione: Nam ali-
as ſi regulariter ſuſ vſucapere non poſſet, inepta
eſt dubitatio iuriſconsulti ibi, vanoq; labore oſten-
dere conuaretur, in ea ſpecie ceſſare vſucaptionem pro
herede: quę profecto ſubtilis & vera conſideratio eſt,
& tanti ingenij viro digna, ſi pre oculis habemus ſe-
per intellectū Iaf. quem ſupra assignauit ad illum tex-
tum loquitur in poſſeſſione, quam filius habet viuo
patre, ut ſclicet intelligatur, ei tantum donare, non
vero retum hereditariū: text. vero in d. l. nihil, quę
communis expreſſum pro ſe putat, minus obeft: Nam
text. ille juxta communem intellectum ſupra assigna-
tum præpoſtere legitur. Vnde t̄ prior intellectus eſt

Vigilij in praſenti, n. 4. & Pinell. vbi ſupr. n. 41. qui latius
declarat, ſclicet, quod tex. plane legatur, propter jacer,
ita vt ſi exiftat ſu heredes, aliis extraneis non poſſit
ſi illo titulo pro herede, errore ductus aliquam rem
hereditatis ſuorum vſucapere, cum dominium iphiſ
penes ſuſ ſit radicatum, & acquiratur eis ignoran-
tib. ſine noua agnitione: & certe ſubtilis & verus hic
intellectus videtur, pro quo bonum tex. ipſi conſide-
rant, ſclicet in l. 2. C. vnd. lib. vbi probatur, ex testa-
mento, vel ab infeſtato exiſtente filio, vel nepote ſu he-
rede, neminem poſſe ab infeſtato heredem eſſe: Ergo

83 milibus ſupra allegatis infeſtatur singulariter, quod ſi
lege vel ſtatuo caueatur, quod de qualibet hereditate,
qua aliquid obuenierit, ſoluatur gabella, debet in-
telligi in herede extraneo, non vero in herede ſu,
qua propter hereditate patris ſibi delata ſu ex teſta-
mento, vel ab infeſtato, non tenetur ſoluere aliquam
gabellam: quia non dicitur nouam hereditatem ac-
quirere, ſed poſſit dominium bonorum in eo conti-
nuari. Ita tenet Angel. Imol. Iaf. & hos referens Ant.
Gom. 1. tom. c. 9. n. 18. in princ. & idem in l. 4. Taur. nu. 55:
ad ſi, vltra quem tenet idem Ang. in praſenti, n. 7. in ſi-
naliſ verb. quod eadem ratione procedet in qua-
cumque collecta vel tributo per ſtatuum impositis here-
ditati obuentur alicui.

Vterius, t̄ & quartu hinc infeſt eleganter Bart. ra-
tionem quare teſtamentum, in quo filius in poſteſ-
tatione quare teſtamentum, in quo filius in poſteſ-